

Ög 128. S:t Lars kyrkohärbärke, Linköping. Nu vid Valla.

Pl. 70.

Litteratur: N1945. B. Cnattingius, Järnålder i: Linköpings historia I (1946), s. 43, 52 f.

Äldre avbildningar: E. Brate, Foto (ATA).

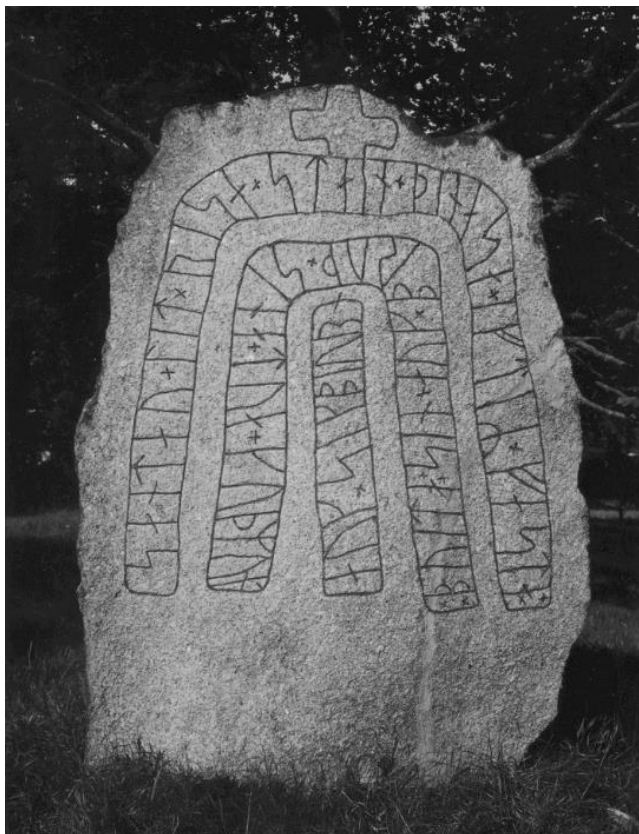
Den präktiga runstenen, ett block om 2,10 meters höjd och nära halvannan meters bredd vid basen, stod under 1600- och 1700-talen utmed Ågatan invid S:t Lars kyrka, först inmurad i väggen till S:t Lars kyrkohärbärke och sedermera, då väggen på 1720-talet underminerades vid en grävning och störtade, upprest invid Ågatan intill det gamla stenhus i NV utanför kyrkogården, som väl varit kyrkohärbärgets och nu nyttjades som bod⁵. Där såg Broocman den vid 1700-talets mitt, men under 1760-talet fördes stenen av assessor L. Sparschuch ut till dennes egendom Valla, där den restes i en gärdesgård. Här förblev den till år 1817, då den av gårdens ägare Boije lades som valv under en bro strax bredvid inkörsvägen. Den intresserade fornvännen kapten H. Westman, som ägde Valla under 1900-talets första decennier, lät år 1903 söka efter stenen och anträffade den ituslagen under marken vid det dåförtiden igenlagda dike, över vilket den en gång bildat bro. Kapten Westman lät hopsätta stenen och resa den på gårdsplanen öster om herrgården. Avsikten är nu att återföra den till staden Linköping, varifrån den kommit och där resa den utanför museet.

Ristningen är djupt huggen, men om den börjar med ett kolon, som Brate gör gällande, ställer jag därhän: det kan vara en naturbildning (så uppfattar tydligen B 852 saken).

Inskrift:⁶

santau × lit × risa × stain × þinasa × iftir × fasta × × bunta × sin × auk × brup × sina + tua + kupmunt
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60
 auk × sikbiurn
 65 70

»Sandö lät resa denna sten efter Faste, sin make, och sina två bröder Gudmund och Sigbjörn.»

Plansch 70a. Ög 128. S:t Lars kyrkohärbärke, Linköping, nu uppställd vid Valla gård. Foto Nordén 1945. [Tryckt hos Cnattingius 1946. Vid planschen står bl.a. »Bakgrunden dämpas!». Jansson skriver 1947: Kraftigt retuscherad. Ser ej så ut men är det.]

⁵ Wessén skriver i marginalen: Var »kyrkohärbärgets» något annat än en bod?

⁶ Jansson skriver i PM 1947: R[uninskr]. och ö[ffvers]. utgå. Fel i inskr. antecknas ej då inskr. bör utgå.

Detta dokument ingår i en digital utgåva av Arthur Nordéns supplement till Erik Brates Östergötlands runinskrifter. Manuset avslutades 1947 och var tänkt att tryckas 1948. Utgåvan publiceras fritt tillgänglig på Internet.

Texten innehåller inte nyare litteraturreferenser än 1947 och tar ingen hänsyn till modern runforskning och måste därför användas med reservationer. Utgåvan är ännu preliminär och kan komma att revideras. Hittar du felaktigheter är du välkommen att meddela dessa till utgivaren på nedanstående e-postadress.

Utgivare: Jan Owe

Kontakt: runor@gamlebo.se

Senast ändrad 2020-05-23